

Arrest

nr. 309 681 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 18 juli 2022.

1.2. Op 26 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.3. Zonder België te verlaten diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 22 januari 2024.

1.4. Op 20 februari 2024 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U, W. H., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd bij benadering geboren op [...] januari 2006 in de wijk Joy Haft in de stad Jalalabad in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide u samen met uw broers op bij uw moeder en uw oom langs moederszijde. Op jonge leeftijd volgde u gedurende een tweetal jaar religieuze lessen in de plaatselijke moskee. Als oudste zoon was er voor u geen gelegenheid om naar school te gaan. Af en toe bracht u inkomsten binnen door op verscheidene plekken in de provincie en daarbuiten in de landbouw te gaan werken.

Uw vader was gedurende tweeënhalf jaar actief als soldaat in het Afghaanse leger. Tijdens zijn carrière was hij op verschillende plekken in het land gestationeerd, waaronder in de provincies Zabul, Kabul en Kandahar. Ongeveer achtenhalf jaar geleden, toen u ongeveer acht jaar oud was, kwam uw vader om het leven tijdens zijn dienst. Zijn voertuig reed over een mijn, hetgeen een fatale ontploffing veroorzaakte. Uw vader en zijn collega's overleefden dit niet. Er werd een begrafenis georganiseerd voor uw vader en nadien kon uw familie rekenen op financiële compensatie vanwege de voormalige overheid.

In de periode voorafgaand aan de machtsovername, toen de taliban haar invloed reeds aan het uitbreiden was, verliet u samen met enkele vrienden een eerste keer Afghanistan. U bracht uw familie niet op de hoogte van uw plannen en vertrok zonder iets te zeggen. In Iran werd u gearresteerd en terug de grens met Afghanistan overgebracht. U keerde terug naar Jalalabad en trok opnieuw in bij uw familie in Joy Haft.

Uw familie is oorspronkelijk afkomstig uit een kleiner dorp in het district Sarobi in de provincie Kabul. De veiligheidssituatie aldaar was niet optimaal, de taliban was er reeds langere tijd aanwezig. Hierdoor keerden u en uw familie niet vaak terug, enkel voor trouwfeesten en begrafeningen maakten jullie een uitzondering. Vanuit het dorp kwamen geruchten naar voren waaruit bleek dat de taliban u als oudste zoon van een voormalig soldaat, in het vizier had gekregen. Op een gegeven moment werd uw oom langs moederszijde, die werkzaam is als chauffeur, door de taliban staande gehouden toen hij op weg was met zijn wagen. De talibanleden informeerden naar u en wilden weten waar u was. Het was uw plicht om voor de groepering jihad te gaan doen. Er werd tevens een brief overhandigd en er werden dreigementen geuit. Indien u niet zou luisteren, zou u net zoals uw vader worden gedood. Hierna liet de taliban uw oom zijn weg verderzetten. Eenmaal weer in Jalalabad, vertelde uw oom aan de familie wat er was gebeurd. Nadien verbleef u uit voorzorg minder vaak in uw eigen huis, maar spendeerde u veel tijd bij vrienden in een andere wijk. U besloot om Afghanistan een tweede keer te verlaten, ditmaal met enige toestemming van je familie. U reisde via Iran naar Turkije, waar u aan de grens opnieuw werd tegengehouden. Vervolgens werd u een tweede keer teruggestuurd naar Afghanistan en keerde u terug naar uw familieleden in Joy Haft.

Enkele maanden later, de taliban had inmiddels de macht over het hele land overgenomen, werd uw maternale oom een tweede keer staande gehouden door de taliban nabij de moskee. De taliban was nog steeds op zoek naar u en eiste van uw oom dat hij meer informatie over u zou geven. Toen uw oom antwoordde dat hij dit niet kon en dat hij geen nieuws had over u, werd hij door de taliban geslagen. Vervolgens besloten uw moeder en oom dat u niet langer in Afghanistan kon blijven en dat u het land een derde keer diende te verlaten.

*Ongeveer twee of drie maanden na de machtsovername door de taliban verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, een voor u onbekend land, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Vervolgens deed u op 18 juli 2022 als niet-begeleide minderjarige een **eerste verzoek** om internationale bescherming in België.*

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van uw vaders taskara, uw vaders militaire badge, een kopie van uw vaders bankkaart, een trainingscertificaat van uw vader, documenten betreffende uw vaders overlijden en daaropvolgende compensatie voor uw familie, een foto van uw vader, een verkiezingskaart van uw vader, de enveloppes waarin deze documenten u werden toegestuurd, twee brieven vanwege uw Belgische leerkrachten, foto's van uzelf in België en een medisch en psychologisch rapport naar aanleiding van uw ontslag uit het ziekenhuis d.d. 14/02/2023.

Op 3 augustus 2023 nam het Commissariaat-generaal voor u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 22 januari 2024 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. In deze geeft u te kennen dat u vreest te zullen worden vervolgd door de taliban omwille van criminele feiten waarbij u in Afghanistan betrokken bent geweest. U verklaart in Afghanistan sinds u ongeveer vijftien jaar oud was deel te hebben uitgemaakt van een groepje jongeren dat zich toelegde op het plegen van diefstallen met geweld. Ook u maakte zich schuldig aan dergelijke diefstallen, waarbij u geweld niet schuwde. Dit deed u naar eigen zeggen om in levensonderhoud voor uw familieleden te kunnen voorzien. Inmiddels werden andere leden van uw dievenbende door de taliban gearresteerd en zij hebben uw betrokkenheid aan de groepering toegegeven, waardoor haar leden nu naar u en uw familieleden op zoek zijn en u niet zullen sparen. Daarnaast voegt u toe dat de taliban de tatoeage die u heeft laten plaatsen niet zal aanvaarden. Ook heeft u sinds een drietal maanden een vriendin, een Afghaanse van Tadzjiekse origine die in Zweden woonachtig is.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legde u de volgende documenten neer: een sd-kaart met daarop tien filmpjes en drieëntwintig foto's.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofdte géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u inmiddels reeds meerderjarig bent geworden en aldus niet langer als niet-begeleide minderjarige wordt beschouwd.

Daarbij mag nergens uit uw dossier blijken dat de psychologische worstelingen waarmee u in het verleden hebt geworsteld, die u toen reeds niet in de onmogelijkheid stelden om deel te nemen aan de asielprocedure, op heden nog zouden spelen of dat er wat u betreft op dit vlak elementen zijn die erop zouden wijzen dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen, uw verzoek om internationale bescherming toe te lichten en in het algemeen deel te nemen aan de asielprocedure.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten. Om te beginnen dient te worden bevestigd dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u beweerde problemen. U ging niet in beroep tegen de weigeringsbeslissing die het CGVS voor u nam en bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft het gegeven dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag in wezen volstrekt nieuwe verklaringen naar voren brengt – meer bepaald dat u zich in Afghanistan schuldig zou hebben gemaakt aan gewelddadige criminele feiten en de taliban hiervan op de hoogte zou zijn geraakt, hetgeen maakt dat u vreest uiterst streng te zullen worden gestraft of zelfs gedood – dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17). Vooreerst mag blijken dat u tijdens uw eerste

asielprocedure leugenachtige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw persoonlijke zogenaamde problemen en de zogenaamde reden voor uw vlucht uit uw land van herkomst, alsook de redenen die u ervan zouden weerhouden terug te keren naar Afghanistan. Aldus stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

In deze dient te worden benadrukt dat het in wezen weinig ernstig is te noemen dat u deze vermeende feiten pas in een tweede instantie naar voren schuift. Dat u een dergelijk essentieel element en zowaar de werkelijke reden waarop u uw vrees zou baseren op meerdere momenten gedurende uw eerste asielprocedure geheel onvermeld hebt gelaten, is ontegensprekelijk nefast voor de geloofwaardigheid ervan. Uw uitleg, namelijk dat u bang zou zijn geweest om dergelijke elementen te delen, kan hiervoor onvoldoende verschuiving bieden. Indien er wat u betreft werkelijk sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging en indien u werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u dit in het kader van een verzoek om internationale bescherming zou toelichten. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij vertrouwen stelt in de asielinstanties, een beschermingsverzoek op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt in vertrouwen en 'angst' kan geen reden vormen om simpelweg een geheel ander asielrelaas naar voren te schuiven en zich te wenden tot frauduleuze verklaringen. Andermaal dient te worden benadrukt dat indien de door u voorgewende feiten zich werkelijk op die manier zouden hebben afgespeeld en dit er werkelijk zou toe hebben geleid dat een terugkeer naar uw land van herkomst voor u onmogelijk zou zijn geworden, kan het op geen enkele manier overtuigen dat u dit niet zou hebben opgeworpen bij het indienen van uw eerste asielaanvraag en dat u dit nooit naar voren zou hebben gebracht bij het uiteenzetten van uw asielmotieven. De vaststelling dat u een dermate belangrijk asielmotief pas zo laat voor het eerst kenbaar maakt, brengt uw alreeds danig aangetaste geloofwaardigheid verder schade toe. Uw geloofwaardigheid komt aldus danig verder op de helling te staan.

Daarbij dient te worden beklemtoond dat ook de verklaringen die u nu naar voren brengt in het kader van uw huidige asielaanvraag behoorlijke twijfels opwekken. Dient vooreerst te worden benadrukt dat uw nieuwe asielrelaas slechts berust op geheel blote beweringen. Ook in deze zijn uw verklaringen niet bepaald coherent te noemen en kunnen er eigenaardigheden worden opgemerkt, hetgeen uw alreeds danig aangetaste geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.

Zo kunnen om te beginnen uw verklaringen als zouden uw vermeende slachtoffers en hun familieleden zich op u willen wreken alreeds moeilijk als aannemelijk worden beschouwd (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 19). Indien u werkelijk gedurende maanden uw omgeving onveilig zou hebben gemaakt en u werkelijk gedurende een aanzienlijke periode tegoe zou hebben gedaan aan behoorlijk ernstige criminele feiten die ertoe zouden leiden dat bepaalde personen vergelding zouden willen zoeken, dringt de vaststelling zich op dat men hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad toen u zich nog in uw land van herkomst bevond. Uit uw huidige verklaringen en zoals naar voren gebracht in het kader van uw eerste asielaanvraag, mag immers blijken dat u zich niet bepaald op discrete wijze doorheen de Afghaanse samenleving voortbewoog. Indien u werkelijk zelf ooit een doelwit zou zijn geweest, oogt het enigszins merkwaardig dat uw vermeende vervolgers u zowaar nooit zouden hebben weten raken. Dat u uw zogezegde criminele besognes gedurende een dermate aanzienlijke periode zonder meer zou hebben kunnen voortzetten, zowaar reeds onder het nieuwe talibanregime gezien u Afghanistan pas drie maanden na de machtsovername verliet, wijst in wezen niet meteen op een risico op vervolging in uw hoofde. Dat u bovendien volstrekt niet op de hoogte zou zijn van het verdere lot dat uw slachtoffers, personen die u zowaar zou hebben neergestoken, zou zijn beschoren en of deze personen uw zogezegde aanvallen überhaupt zouden hebben overleefd, komt op geen enkele manier als aannemelijk naar voren (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20). U staat bovendien tot op heden in contact met uw familieleden in Afghanistan, waardoor uw zogezegde onwetendheid al die tijd later nog meer in het oog springt (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 22).

Overigens overtuigen uw verklaringen met betrekking tot het zogenaamde ingrijpen van de taliban evenmin. U stelt dat indien de taliban te weten zou komen welke vermeende feiten u zou hebben gepleegd, dit met honderd procent zekerheid ernstige problemen en gevaar zou opleveren, niet in het minst voor uw familieleden die zich nog in Afghanistan bevinden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17). Het oogt bijgevolg eigenaardig dat uw familieleden klaarblijkelijk zonder meer hun leven zouden verderzetten nu de taliban wel degelijk op de hoogte zou zijn gesteld van uw zogezegde criminele activiteiten. Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat uw familie, die u zoals reeds eerder aangehaald nog regelmatig spreekt, ook maar enigszins geconfronteerd zou zijn geweest met bepaalde problemen. Indien de taliban, zoals u beweert, werkelijk op extreme wijze tegen u zou willen optreden en u zou willen straffen, komt het niet

bepaald als aannemelijk naar voren dat uw familieleden zowaar volstrekt ongemoeid zouden worden gelaten. De geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten en vrees wordt verder in het gedrang gebracht.

Voorts kan men zich vragen stellen bij de manier waarop de taliban zagezegd op de hoogte zou zijn gesteld van uw vermeende betrokkenheid in de dievenbende en de rol die u op zich zou hebben genomen. Dat dit pas zodanig laat na uw vertrek uit uw land van herkomst voor het eerst zou zijn uitgekomen mag, gezien de ernst van de door u verklaarde feiten, reeds enige verbazing opwekken. Daarbij kadert het niet bepaald binnen een logisch geheel dat uw zogenaamde medeplichtigen u op een dergelijke manier plotsklaps aan de taliban zouden hebben verklikt om u dan vervolgens hierover in te lichten. Men kan zich de vraag stellen waarom uw compagnons u op een dergelijke manier zouden hebben willen uitleveren aan de taliban om u dan vervolgens zowaar te waarschuwen voor het gegeven dat ze dit zouden hebben gedaan en u voorzichtigheid aan te manen voor de mogelijke represailles vanwege de taliban. Uw verklaringen in hun geheel overtuigen met andere woorden geheel niet en vertonen een ernstig gebrek aan aannemelijkheid.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan uw bijkomende verklaringen, uw nieuw naar voren gebracht asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt, waardoor dit aldus op geen enkel manier kan worden aangenomen als zijnde een nieuw element dat de kans op het verkrijgen van internationale bescherming wat u betreft enigszins vergroot.

Aangaande uw bijkomende beweringen als zou de taliban u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst tevens in het vizier nemen omwille van het zogenaamde gegeven dat u een tatoeage zou hebben laten plaatsen, dient te worden opgemerkt dat u ook wat dit betreft geen aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20). U maakt geenszins aannemelijk dat het louter hebben van een tatoeage zou inhouden dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verder mag ook niet blijken dat uw tatoeage als een dermate integraal onderdeel van uw identiteit kan worden beschouwd dat van u niet zou kunnen verwacht worden dat u deze zou bedekken of laten verwijderen, noch dat u niet in staat zou zijn om zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de heersende normen.

Voorts kan uit de loutere omstandigheid dat u een wekenoude verhouding zou koesteren met een Afghaanse die in Zweden woont – in deze dient toch te worden benadrukt dat u geen enkel begin van bewijs bijbrengt wat betreft dit element – niet blijken dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 14). Daarbij toont u evenmin aan met uw betoog dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder. Uit de beschikbare landeninformatie kan aldus niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie tevens infra). U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. De verscheidene foto's en filmpjes op de door u neergelegde sd-kaart kunnen immers geenszins als objectieve bewijswaarde voor uw verklaringen worden beschouwd. Het betreffen uiteenlopende foto's en filmpjes die u eigenlijk niet kadert en die als onsamenhangend naar voren komen. Zo zijn er foto's en filmpjes waarop riksja's te zien zijn, niets meer en niets minder. Tevens worden er op verscheidene beelden niet nader genoemde personen afgebeeld of zijn er bepaalde pilproducten te zien die niet verder worden gespecificeerd. Op de foto's en filmpjes waarop u zelf te zien bent kan in wezen niet worden afgeleid waar, wanneer of in welke context deze beelden precies werden gecapteerd. Alleszins mag weinig verband blijken met de door u aangebrachte verklaringen. Hoe dan ook, aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een

ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Daarbij dient te worden benadrukt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Hetzelfde geldt voor video-opnames. De door u voorgelegde documenten zijn met andere woorden geenszins in staat om uw reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen enigszins te staven. De foto's waarop u in België te zien bent in het kader van verschillende activiteiten hebt u reeds neergelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Bijgevolg werden deze reeds beoordeeld en kunnen deze dus niet gelden als zijnde een nieuw element. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat uit uw dossier niet mag blijken dat u dermate verwesterd zou zijn dat een terugkeer naar uw land van herkomst onmogelijk zou worden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query**

Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA

rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde

Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boij t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en

2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.***

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er*

bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u religieuze lessen te hebben gevolgd in uw land van herkomst, begaf u zich geregeld in zowel stedelijke als rurale gebieden en kan u rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien, en niet in het minst, hebt u reeds gedurende een drietal maanden onder het nieuwe talibanregime gewoond en geleefd. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan

blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet”.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, sectie A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 39/57 § 1, lid 1, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6/2 § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikel 17 van het KB 11 juli 2003 over de procedure bij het CGVS, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoord te worden.

Verzoeker betoogt vooreerst dat *“de beslissing werd genomen ieder ten gronde, ieder ten opzichte van de ontvankelijkheid van het tweede verzoek om internationale bescherming, wat lijkt ons duidelijk wettelijk niet mogelijk ; Ofwel is het verzoek ontvankelijk, ofwel niet ; En dit zeker aangezien het termijn om beroep te kunnen aantekenen verschilt van situatie af : binnen de 30 dagen in het geval van een beslissing ten gronde genomen, verminderd tot maar 10 dagen in het geval van een beslissing van onontvankelijkheid”*. Hij stelt dat de commissaris niet tegelijkertijd beschouwen dat het verzoek ontvankelijk zou zijn maar niet gegrond qua vrees omwille van verwestering, maar dan ook niet ontvankelijk zou zijn qua vrees omwille van de diefstallen die hij in Afghanistan heeft gepleegd. Hij meent dat zijn recht op een beroepstermijn van dertig dagen tegen een beslissing ten gronde duidelijk geschonden wordt (artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet) wat al voldoende is om de bestreden beslissing te vernietigen .

Verzoeker wenst vervolgens te benadrukken dat hij pas sinds [...] januari 2024 meerderjarig is en dus als minderjarige zijn tweede beschermingsverzoek heeft ingediend en bijgevolg ook de specifieke incidenten, met name de diefstallen “heeft moeten doorleven toen hij nog minderjarig was”. Hij betoogt vervolgens: *“Men kan dus niet gewoon en makkelijk beschouwen dat het over een dossier van een volwassene verzoeker zou gaan ; Het is ingewikkeld : verzoeker is wel nu volwassene (hij is net, op [...].01.2024, 18 geworden) maar was nog een kind toen al de incidenten gebeurd zijn alsook tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming; We zijn dus van mening dat verzoeker als een minderjarig moet beschouwd worden om zijn verklaringen goed te kunnen inschatten; Iets ervaren als volwassene en iets ervaren als kind maakt een groot verschil op het manier dat een persoon de gebeurtenissen zal kunnen vertellen en begrijpen, en ook zich ervan herinneren ; Maar tegenpartij heeft hiermee geen rekening genomen, duidelijk ten onrechte ; verzoeker wordt tengevolge, o.a., niet gehoord door tegenpartij”*. Hij acht het noodzakelijk om de specifieke regels van toepassing voor minderjarige personen te herhalen en verwijst naar artikel 20(3) van de Kwalificatierichtlijn. Hij stelt dat het KB inzake de procedure voor het CGVS bepaalt dat het CGVS rekening moet houden met deze zwakheid en dat in het UNHCR in zijn richtlijnen de nadruk legt op de moeilijkheden van kinderen die proberen hun verhaal te vertellen het beginsel van het voordeel van de twijfel. Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna ‘RVV’) en stelt dat krachtens artikel 14,3 (d) van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, artikel 12 van het Verdrag van de Verenigde Naties (VN) inzake de rechten van het kind, en artikel 24,1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, ieder kind het recht heeft gehoord te worden over iedere vraag die hem aanbelangt. Ook in de algemene observatie nr. 12 wordt dit bevestigd en deze context moet het CGVS volgens verzoeker hem toelaten zich over alle belangrijke punten zoals verwestering, beperking van bepaalde vrijheden, risico van rekrutering of ook de huidige levensomstandigheden in Afghanistan uit te spreken.

In een derde punt stelt verzoeker dat de bestreden beslissing foutief stelt dat verzoeker een totaal nieuw asielaanvraag zou hebben afgelegd terwijl hij gewoon een nieuw element heeft toegevoegd aan zijn dossier, namelijk dat hij diefstallen gepleegd heeft waarvoor hij vreest dat de taliban hem “gaan straffen in een hele extreme manier “(zie verklaringen bij DVZ vraag 17)”. Hij stelt dat hij zijn verklaringen afgelegd tijdens de eerste procedure helemaal niet heeft veranderd of tegengesproken.

Ten vierde voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal helemaal niet aanvaardt dat hij bang was om in het kader van zijn eerste verzoek over de diefstallen te vertellen terwijl de UNHCR richtlijnen duidelijk erkennen dat verzoekers om internationale bescherming legitieme zorgen kunnen hebben over de asielaanvraag en er dus geen systematische tegenspraak bestaat als een verzoeker bescherming vraagt maar toch bang is om over bepaalde elementen te praten.

Daarbij merkt verzoeker ook op dat hij tijdens zijn eerste procedure ernstige psychische problemen heeft gehad en dat hij destijds minderjarig was en dus kwetsbaar op twee niveau's en hij bevond zich zowel objectief als subjectief niet echt in een positie om te beoordelen of het al dan niet een goed idee was om niets over de diefstallen te zeggen.

Wat betreft de nieuwe documenten wijst verzoeker erop dat hij talrijke video's en foto's heeft voorgelegd die de commissaris-generaal niet heeft laten vertalen en dat hij deze elementen ook niet met verzoeker heeft besproken en vraagt zich af hoe de commissaris-generaal wettelijk zou kunnen beslissen dat deze

elementen geen bewijs zouden zijn. De commissaris-generaal moet rekening houden met alle elementen van een verzoek, zowel de verklaringen als de documenten die de verzoeker heeft afgelegd en zeker wanneer de verzoeker minderjarig was tijdens zijn enige persoonlijk onderhoud die in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft plaatsgevonden. Verzoeker meent ook dat het CGVS ten onrechte van mening is dat algemene informatie over corruptie en valse documenten in Afghanistan genoeg zou zijn om die documenten bewijskracht te ontfangen. Het CGVS moet hiermee rekening houden zeker indien het geen concrete kritiek over die elementen kan formuleren en bovendien geen vertaling heeft voorzien van de neergelegde video's.

In een zesde punt stelt verzoeker dat het noodzakelijk was om verzoeker te horen vooraleer een beslissing te nemen en herinnert er opnieuw aan dat hij pas meerderjarig is geworden om hem een kans te geven om volledige verklaringen af te leggen.

Met betrekking tot zijn tatoeage heeft de commissaris-generaal geen enkel onderzoek gevoerd, stelt verzoeker. Zij weet niet hoe de tatoeage eruit ziet, waar het is aangebracht, wat het voor verzoeker betekent enz. en heeft dus een beslissing genomen zonder de persoonlijke situatie van verzoeker te kennen.

In een achtste onderdeel stelt verzoeker een belangrijk nieuw element te hebben toegevoegd aan zijn dossier, met name de diefstallen die hij heeft gepleegd en waarvoor hij vreest dat de taliban hem *"gaan straffen in een hele extreme manier"* (zie verklaringen bij DVZ, vraag 17). Hij benadrukt en citeert in dit verband paragrafen 56 tot 60 van het UNHCR *"Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and 1967 Protocol"*. Hij voert aan dat de straffen van de taliban onmenselijk zijn en dat zonder enige twijfel het afhakken van de hand van de dader van een diefstal buitensporig en onmenselijk is. Verzoeker meent dat deze nieuwe elementen duidelijk de kans groter maken voor erkenning en dat de aanvraag dus ontvankelijk is.

In een negende onderdeel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte beweert dat zijn verklaringen bij de DVZ bij de registratie van zijn tweede verzoek onvoldoende coherent zijn of maar blote beweringen. Hij wijst erop dat het bij de DVZ niet de bedoeling is om het hele dossier streng te verdedigen en met uitgebreide verklaringen te staven. Hij moest er enkel zijn nieuwe elementen voorstellen, wat hij ook heeft gedaan gezien zijn verklaringen van bijna een kwart bladzijde en de foto's en video's die hij heeft neergelegd. Er was genoeg uitleg om het verzoek ontvankelijk te verklaren en het dossier ten gronde te analyseren.

Als conclusie stelt verzoeker dat er duidelijk nieuwe elementen en documenten ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Verzoeker meent dat het dossier moet teruggestuurd worden zodat de commissaris-generaal verzoeker kan horen met toepassing van bijzondere procedurele noden alvorens een beslissing te nemen en in subsidiaire orde moet geconcludeerd worden dat de commissaris-generaal veel informatie nog niet verzameld heeft of totaal verkeerd wordt begrepen met als gevolg dat minstens een extra onderzoek nodig is door het dossier terug te sturen naar het CGVS.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing nietig te verklaren en het twee beschermingsverzoek ontvankelijk te verklaren en zodoende hem onmiddellijk als vluchteling te erkennen of in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt het pro deo bewijs en de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin wordt verwezen naar een vernietigingsarrest van de Raad van 14 november 2023 in een Afghaanse zaak en recente rapporten waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt verwezen, worden becommentarieerd. Verder wordt met betrekking tot de socio-economische situatie geciteerd uit HRW, *"Out of Sight, Afghans are going hungry"*, HRW, *"Afghanistan: Aid Cutbacks? Taliban Abuses Imperil Health, HRW, A disaster for the foreseeable future"*, van februari 2024, The UN Security Council unanimously agreed on Friday to extend the UN mandate in Afghanistan for a further year. Er wordt uiteengezet dat het probleem van scholing zich niet alleen stelt voor vrouwen en meisjes maar dat ook de scholing voor jongens problematisch is geworden en daarbij verwezen naar HRW, *"Schools are Failing Boys Too"*, December 6, 2023. Voorts wordt ook geciteerd uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad van 28 februari 2024 met betrekking tot controles door de taliban op binnenlandse verplaatsingen, de situatie van vrouwen, werkloosheidscijfers en armoede; een joint press statement by UNHCR and IOM van 7 oktober 2023 en een aantal verslagen en informatie over de problematische situatie bij terugkeer, het hoofdstuk Afghanistan uit het jaarverslag van HRW van 2024, het rapport van UNAMA over de behandeling van gevangenen van september 2023, een oproep van VN experts voor de bescherming van Afghanen in Pakistan, het UNOCHA Humanitarian Needs and Response Plan 2024. Telkens wordt een internetlink bijgebracht. Daarnaast wordt ook verklaring van G.S. neergelegd samen met een kopie van de verblijfsvergunning van deze persoon.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. De formulering van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In zijn arrest LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die ontvankelijke verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk

moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbieding van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt. 62).

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming onder meer een kopie neer van zijn taskara. Verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit wordt ook in het kader van zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet betwist.

In zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker, wiens vader ongeveer twee en een half jaar voor het Afghaanse leger werkte als soldaat en acht en een half jaar voor zijn persoonlijk onderhoud omkwam door een mijn, zich beroepen op zijn vrees voor vervolging door de taliban die hem voor zijn vertrek uit Afghanistan wilden inlijven om de jihad te voeren. Volgens zijn verklaringen hadden de taliban zijn maternale oom staande gehouden en hem gevraagd waar verzoeker was, en zeiden ze hem dat verzoeker de jihad moest doen indien hij niet gedood wilde worden zoals zijn vader. Nadien verbleef verzoeker volgens zijn verklaringen nog weinig thuis tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker had voordien al twee maal Afghanistan verlaten maar werd respectievelijk vanuit Iran en Turkije naar Afghanistan teruggestuurd.

In haar beslissing van 3 augustus 2023 motiveerde de commissaris-generaal vooreerst dat voor verzoeker bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen als niet-begeleide minderjarige en dat een voogd werd aangesteld en het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een dossierbehandelaar die een gespecialiseerde opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde wijze te benaderen, vond dit plaats in aanwezigheid van zijn advocaat en voogd en werd rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit bij de beoordeling van zijn verklaringen. Daarnaast wordt in deze beslissing erkend dat verzoeker worstelt met psychologische problemen en wordt verder gesteld dat er ook passende steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek en dat tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden werd met zijn psychologische toestand en hierbij werd stilgestaan. Er wordt besloten dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van deze procedure gerespecteerd worden en dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

De commissaris-generaal kwam in haar beslissing van 3 augustus 2023 tot het besluit dat verzoeker er niet in geslaagd was om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Daarbij werd overwogen dat (1) zijn verklaringen over de zogenaamde verplichte aansluiting en de zogenaamde verplichting om jihad te voeren in wezen niet overeenstemmen met objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban, dat zijn verklaringen over de plannen van de taliban om hem in te schakelen een weinig doorleefde indruk nalaten en zijn beweringen over de redenen waarom de taliban hem zouden willen inlijven bijzonder vaag blijven en dat het niet overtuigt dat de taliban hem louter en alleen zou willen inlijven omdat hij de oudste zoon is van een vroeger soldaat. Verder wordt uiteengezet dat indien de taliban hem werkelijk zou hebben willen doen aansluiten en zo niet hem zelfs zouden hebben willen doden, deze groepering daartoe in wezen reeds alle kansen zou gehad hebben en dat hij nooit op de eisen van de taliban is ingegaan maar nooit persoonlijk door de taliban is benaderd terwijl hij een erg makkelijk doelwit zou hebben gevormd. De vaststelling dat hij gedurende een hele periode ongestoord zijn leven in de stad kon verderzetten terwijl de taliban er de macht uitoefende en andere

personen wel kon inrekenen kan moeilijk overtuigen en brengt de geloofwaardigheid van zijn problemen ernstige schade toe. Verder wordt overwogen dat het enige verbazing uitlokt dat hij klaarblijkelijk zelf niet op de hoogte lijkt te zijn van wat zijn eigen vermeende problemen zouden inhouden, dat er in zijn opeenvolgende verklaringen enkele markante incoherenties kunnen worden vastgesteld over wanneer de taliban een vermeende dreigbrief zou hebben overhandigd aan zijn maternale oom en de tijdssituering van de verschillende bedreigingen die de taliban aan zijn adres zou hebben geuit en dat de verklaringen die hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegt, niet geheel rijmen met de verklaringen die hij tijdens het interview bij de DVZ naar voren bracht waardoor verdere twijfels moeten worden geplaatst bij zijn asielrelaas.

Verder wordt vastgesteld dat verzoeker (2) zijn persoonlijke en concrete vrees ingevolge zijn vaders vroegere werkactiviteiten geheel niet aannemelijk weet te maken. Daarbij wordt overwogen dat het door hem naar voren geschoven profiel van zijn vader die als soldaat enkele jaren actief zou zijn geweest bij het Afghaanse nationale leger niet noodzakelijk betwist wordt en dat uit de landeninformatie blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, maar dat de dood van zijn vader niet te wijten is aan een persoonlijke en gerichte vervolging vanwege de taliban dan wel een spijtig ongeval in het kader van een gewapend conflict waarbij sprake was van willekeurig geweld maar waarbij nergens kan blijken dat de taliban het ooit specifiek op zijn vader als persoon in het bijzonder zou hebben gemunt. Verder wordt gesteld dat het loutere feit dat hij een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming voor hem aannemelijk te maken en er geen enkele aanwijzing voorhanden is om aan te nemen dat hij in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van zijn familieband met zijn vader. Daarnaast wordt in deze beslissing gemotiveerd dat (3) verzoeker op geen enkele manier aantoont dat zijn levensstijl- en keuzes deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging en dat hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dat (4) het burencflict waarin hij en zijn familie enige tijd geleden in betrokken zijn geraakt een eenmalige gebeurtenis betreft die ondertussen reeds jarenlang is uitgeklaard en nooit verdere problemen heeft opgeleverd en nergens mag blijken dat dit geïsoleerde incident in de toekomst nog enig gevaar voor hem zou kunnen veroorzaken en (5) dat hij in Afghanistan nog kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk waarmee hij tot op heden contacten onderhoudt en (6) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn een ander zicht te werpen op de bovenstaande appreciatie.

Verder wordt met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet besloten dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld en dat het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat er voor hem omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Inzake de toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van dit artikel valt en dat hij niet aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Tenslotte oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalde waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal gepercipieerd worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Er blijkt niet dat verzoeker de beslissing van 3 augustus 2023 inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft aangevochten bij de Raad.

5.3. In zijn verklaring volgend verzoek verwijst verzoeker niet naar de vervolgingsfeiten die hij bij de indiening van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald. In het verzoekschrift wordt gesteld dat hij in het kader van zijn volgend verzoek zijn eerdere verklaringen helemaal niet heeft veranderd en tegengesproken maar gewoon een nieuw element heeft toegevoegd aan zijn dossier, met name de diefstallen die hij heeft gepleegd en de straffen die hij daarvoor vreest door het talibanregime. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij volhardt in zijn eerdere verklaringen en dat de nieuwe door hem aangehaalde feiten hier los van staan maar dat hij deze niet eerder durfde uiteen te zetten. In de verklaring volgend verzoek kan inderdaad niet worden gelezen dat verzoeker zelf zou aangeven dat zijn eerdere verklaringen niet met de waarheid zouden stroken. In zoverre in de bestreden beslissing naar deze nieuwe feiten wordt verwezen als *“zowaar de werkelijke reden waarop u uw vrees zou baseren”* kan dit nergens in de verklaring volgend verzoek worden gelezen. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat het louter volharden in de verklaringen en documenten die hij eerder heeft afgelegd en voorgelegd met betrekking tot deze feiten, maar die deels ongeloofwaardig zijn bevonden en waarvan deels werd vastgesteld dat er geen gegronde

vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade uit kan worden afgeleid, niet als een nieuw element kan worden beschouwd dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Verzoeker brengt met betrekking tot de eerder aangevoerde poging tot rekrutering of zijn verwantschap met een voormalig soldaat bij het Afghaanse nationale leger geen enkel nieuw element bij dat een ander licht zou kunnen werpen op de eerdere beoordeling door de commissaris-generaal. Evenwel dient ook te worden vastgesteld dat in de beslissing genomen in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek op basis van de door verzoeker neergelegde documenten en zijn verklaringen hierover niet in twijfel is getrokken dat verzoekers vader als soldaat in het leger heeft gediend en in het kader van zijn werk om het leven is gekomen.

Voorts verklaart verzoeker bij de DVZ dat de taliban zijn tattoo niet zal aanvaarden en dat hij daarom vervolging vreest en dat hij een vriendin heeft in Zweden waarmee hij twee of drie maanden samen zou zijn en legt hij ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een verklaring neer van zijn huidige vriendin vergezeld van een kopie van haar verblijfsvergunning in België. Verzoeker beroept zich voor het eerst in het kader van zijn volgend verzoek op zijn vrees voor vervolging omwille van zijn tattoo en zijn huidige relatie met een Afghaans meisje wordt voor het eerst in het kader van de procedure voor de Raad opgeworpen.

Het onderzoek van de door verzoeker aangevoerde nieuwe elementen of aan de orde zijnde feiten en de vraag of deze elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komen dient te gebeuren in het licht van de huidige situatie in Afghanistan.

5.4. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een

genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban.

Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te

krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, January 2023, p. 21 en 72-79).

5.5. In de mate dat in de bestreden beslissing de in zijn verklaring volgend verzoek uiteengezette feiten, met name zijn deelname in Afghanistan aan diefstallen als lid van een jongerenbende, worden omschreven als “*volstrekt nieuwe verklaringen*”, blijkt uit de lezing van verzoekers verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek inderdaad dat hij deze feiten toen nooit heeft vermeld. Het gaat dus wel degelijk

om nieuwe verklaringen en documenten in de zin dat verzoeker deze nooit eerder aanhaalde of voorlegde en dus ook nog niet eerder door de commissaris-generaal zijn beoordeeld. Dat het om een nieuw element gaat dat hij heeft toegevoegd aan zijn dossier en dat hij geen afstand doet van zijn overige verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek neemt uiteraard niet weg dat wel degelijk om volstrekt nieuwe verklaringen en nieuwe documenten gaat die overeenkomstig de hierboven uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie dienen beoordeeld te worden.

Zoals terecht opgemerkt door verzoeker werd de bestreden beslissing genomen zonder dat hij door het CGVS werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud en worden de door hem aangehaalde feiten ongeloofwaardig geacht louter op basis van de inhoud van de verklaring volgend verzoek die door de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgetekend enkele dagen nadat hij meerderjarig is geworden en de foto's en filmpjes. Op een aantal van deze filmpjes en foto's figureert verzoeker zelf.

De door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen hebben betrekking op criminele feiten die hij zou hebben gepleegd voor zijn definitieve vertrek uit Afghanistan. Verzoeker zet daarbij uiteen dat het zou gaan om diefstal van GSM's waarbij ook fysiek geweld werd gebruikt en personen zouden zijn bedreigd met een wapen of zelfs zijn neergestoken door verzoeker (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Volgens zijn verklaringen zouden deze criminele feiten zijn gepleegd in een periode van zeven tot acht maanden. Verzoeker verklaart dat hij 15 jaar oud was toen hij deze feiten pleegde en dat hij deze feiten pleegde om zijn familie te helpen.

Verzoeker diende zowel zijn eerste verzoek om internationale bescherming als zijn huidig volgend verzoek in als niet-begeleide minderjarige. Verzoeker wijst in het verzoekschrift op zijn ernstige psychologische problemen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en zijn kwetsbaarheid als niet-begeleide minderjarige. Gelet op de aard van de door verzoeker aangehaalde criminele feiten waaraan hij zich schuldig zou hebben gemaakt en verzoekers minderjarigheid bij binnenkomst kan, indien hij daadwerkelijk dergelijke feiten zou hebben gepleegd, worden aangenomen dat verzoeker terughoudend was om deze aan te halen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming veronderstelt weliswaar vertrouwen in de asielinstanties maar *in casu* dient rekening te worden gehouden met de specifieke situatie en individuele omstandigheden van de verzoeker, die blijkens het administratief dossier tijdens de behandeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming als niet-begeleide minderjarige met ernstige psychologische problemen kampte die zich onder meer uitten in zelfverminking en waarvoor een spoedopname in een psychiatrische instelling noodzakelijk was.

Dat hij dit asielmotief nooit eerder naar voren bracht kan *in casu* dan ook niet weerhouden worden als een determinerend element om tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover te besluiten. Verder legt verzoeker een aantal foto's en filmpjes neer die, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing een onsamenhangend geheel vormen en die hij niet verder kadert en waarvan ook niet kan worden vastgesteld waar, wanneer en in welke context zij zijn gemaakt. In zoverre hij daarmee zijn verklaringen tracht te staven kan evenwel niet zonder meer besloten worden dat hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht zonder verzoeker verder te horen over de door hem aangehaalde feiten en de filmpjes en foto, in het bijzonder diegene waarop hij zelf figureert. Voorts blijkt uit de verklaring volgend verzoek dat hij de feiten situeert in een periode van zeven tot acht maanden en dat hij stelt dat hij hiermee begon op vijftienjarige leeftijd, maar bij gebrek aan verdere vragen hierover tijdens het interview bij de DVZ blijkt het onduidelijk of deze feiten al dan niet ook plaatsvonden onder het huidige talibanregime. Verzoeker verklaart dat hij werd gearresteerd wegens diefstal en bezit van een mes en een handgeweer maar stelt op 2 februari 2024 dat dit drie à drie en een half jaar geleden plaatsvond, dus voor de machtsovername door de taliban zodat de conclusie in de bestreden beslissing dat hij zijn criminele activiteiten kon verderzetten onder het nieuwe talibanregime in elk geval geen steun lijkt te vinden in zijn verklaringen. Verder dient te worden vastgesteld dat waar verzoeker geen melding maakt van problemen die zijn familie hierdoor gehad zou hebben, hem hierover evenmin vragen werden gesteld tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker een verleden heeft als psychiatrisch patiënt, dat hij als niet-begeleide minderjarige verzoeker zowel zijn eerste als tweede verzoek om internationale bescherming indiende en dat geen persoonlijk onderhoud door het CGVS werd georganiseerd in het kader van zijn huidig volgend verzoek.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient *in casu* te worden vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing niet kunnen volstaan om de conclusie dat verzoekers verklaringen over zijn deelname aan diefstallen voor zijn vertrek uit Afghanistan ongeloofwaardig zijn te ondersteunen en dat een verder onderzoek naar verzoekers verklaringen zich opdringt.

Verzoeker verwijst naar de disproportionele en onmenselijke bestraffing die hem te beurt zou kunnen vallen. Uit de hierboven reeds geciteerde landeninformatie blijkt inderdaad dat na de machtsovername de taliban een zeer strenge interpretatie van de sharia voorstaat en dat lijfstraffen ('*hudud*'- en '*qisas*'-straffen) frequent worden bevolen door rechtbanken in Afghanistan en uitgevoerd, onder meer voor diefstallen. Indien geloofwaardig dient het risico dat hij hierdoor loopt om aan disproportionele bestraffing te worden onderworpen in geval van terugkeer naar Afghanistan te worden onderzocht maar ook in welke mate bij

verzoeker sprake is van uitsluitbare handelingen in de zin van artikelen de 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en hij hiervoor individuele verantwoordelijkheid draagt.

Voorts verklaart verzoeker bij de DVZ dat de taliban zijn tattoo niet zal aanvaarden en dat hij daarom vervolging vreest en dat hij een vriendin heeft in Zweden waarmee hij twee of drie maanden samen zou zijn en legt hij ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een verklaring neer van zijn huidige vriendin vergezeld van een kopie van haar verblijfsvergunning in België. Verzoeker verklaart ter terechtzitting geen contact meer te hebben met de vriendin in Zweden en dat hij zijn huidige vriendin, die ook op de terechtzitting aanwezig is, heeft leren kennen in het opvangcentrum waar hij verbleef. Hij licht toe dat verzoekster en haar familie een verblijfsvergunning hebben in België en dat haar ouders hun relatie niet goedkeuren.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers verklaring over zijn tattoo gesteld dat het louter hebben van een tatoeage zou inhouden dat hij zal gezien worden als besmet door westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert, dat niet blijkt dat de tatoeage een dermate integraal onderdeel van zijn identiteit kan worden beschouwd dat van hem niet mag worden verwacht dat hij deze zou bedekken of laten verwijderen of dat hij niet in staat zou zijn zich aan te passen aan de heersende normen. Verzoeker blijkt een duidelijk zichtbare tatoeage te hebben van vier sterren in zijn hals. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat dergelijke tattoo absoluut verboden is in Afghanistan en dat hij hierdoor problemen zal krijgen. Het rechtsplegingsdossier bevat geen objectieve landeninformatie over de wijze waarop tattoos gepercipieerd worden in Afghanistan onder het huidige talibanregime zodat de Raad *in casu* evenmin de gevolgen van een dergelijke zichtbare tattoo voor verzoeker in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan kan inschatten zonder verder onderzoek inzake de objectieve risico's die hier eventueel aan verbonden zijn in de huidige Afghaanse context.

Met betrekking tot verzoekers relatie met een Afghaans meisje die over een verblijfsvergunning beperkt verblijf in België beschikt uitgereikt in juli 2023 wordt in de schriftelijke verklaring van dit meisje gesteld dat zij anderhalf jaar een relatie heeft met verzoeker, dat zij jong en verliefd zijn en dat zij hun relatie niet zouden mogen verderzetten onder het talibanregime omdat het om een buitenechtelijke relatie gaat. De Raad stelt vast dat verzoeker hiervan geen melding maakte bij de indiening van zijn volgend verzoek terwijl zijn vriendin verklaart dat zij al anderhalf jaar samen zouden zijn, maar dat anderzijds zijn Afghaanse vriendin ter terechtzitting verschijnt en zij zich lijken te gedragen als een koppel. In het licht van de hierboven aangehaalde individuele risicobepalende factoren die relevant zijn bij het onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen en de landeninformatie inzake de behandeling van personen die van zina beschuldigd worden in Afghanistan, lijkt het aangewezen verzoeker omstandig te horen omtrent de waarachtigheid van zijn relatie met een Afghaans meisje en de impact hiervan op verzoeker en de hieraan verbonden risico's in geval van een terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan.

Daargelaten de gedeeltelijke ongeloofwaardigheid van het oorspronkelijke vluchtrelaas, dringt zich dus een verder onderzoek op van de door verzoeker aangehaalde elementen en desgevallend de mogelijke risico's die hij loopt bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de bovenstaande elementen eigen aan zijn zaak.

Het gebrek hieraan verhindert de Raad om deze beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft en met de landeninformatie die reeds hoger werd besproken en waaruit eveneens blijkt dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 februari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET